

Ötüstő: KUTAS JÓZSEF

Ötüstés ideje: 1960.

TART.: VÁNDORVÉHÉSZEK (újvidéki)

1 lap

FOLKORAJI MUTATÓ: SZÓLÁD

STIKMUTATÓ: V₁

PAPÍRIPARI VÁLLALAT



KISKUNHALASI GYÁRA

LELTÁRONÁS

ATVEZETHE AZ EGYS: LTK. 345-5 TETELE AVÓL

Vándorméhészek

Nézi, nézegeti a kirakatot, s megakad a szeme egy pár jó vágású szandálon. Különleges méretű lábbelit visel, negyvenhatosat. S ilyen nem minden szaküzletben árusítanak. Őrült hát, hogy itt, Adándon neki valóra talált.

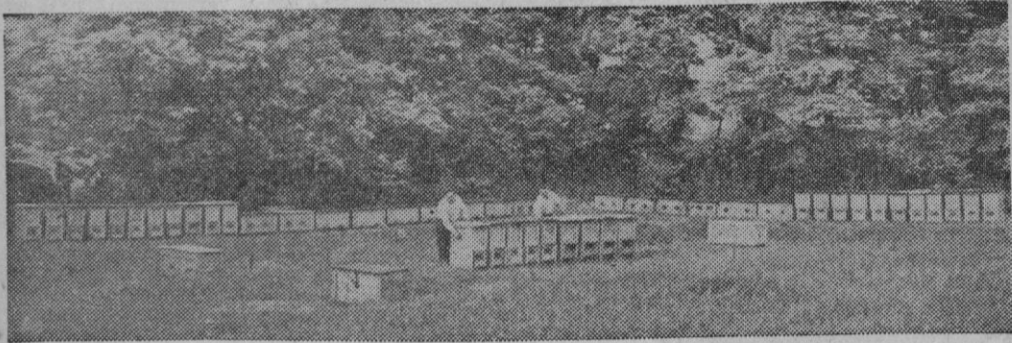
Kiböki a beszélgetés közben: távolról jött, hogy megnézze a méheket.

— Akkor maga az a szemte-

Ilyen barátságosan fogadtasban, mint Adándon, még sehol sem részesítették. Pedig régóta, maholnap két évtizede vándorol szorgos mézgyűjtőgetőivel. Hét családdal kezdte, most 74 családja van. De nagy gondot okozott átteleltetésük! Áldja az esztét, hogy tagja lett a szárszói szakcsoportnak, amely szakszövetkezetté fejlődött. Valuta a méz, szüksége

le célját, s a helybeli vezetők búcsúzóul sok szerencsét kívánnak neki az itteni méhészkedéshez.

A szőlők alatt akácoktól körülvevett tisztást talál. Jó lesz ez a hely a kaptároknak — gondolja. A termelőségvetkezett elnöke egy szóra megadja az engedélyt a letelepedésre. Most már csak a pörgető és egyéb felszerelés földél alá juttatása



len méhész, aki betolakodott a mi határunkba — horkant fel a boltvezető.

— Mindegy, hogy mivel foglalkozom, itt a boltban vevő vagyok — próbál kitérni a szóváltás elől a jövevény. De nem sikerült. Most meg honnan, honnan nem, a méhek emlegetését meghallva itt terem a boltosné, s mint a darázs, úgy ront rá az idegenre. Szitkozódás, sértegetés közben ököllel verik a pultot, majd magyarul értésére adják a meglepettség-

van rá az országnak, s az állam ezért nagy támogatásban részesíti a társult méhészeket. Neki például nyolcszázötven kiló cukrot adott az ősszel, a tavasszal pedig 2500 forint hitelt. Méz jár a kölcsönért. Szerződött is Mohai István tizenöt és fél mázsára.

— Tudja-e teljesíteni ezt a kötelezettségét?

Válasz helyett a szobába invitál. Nagy hordókban áll a tizenkét mázsányi méz. — Ez a

van hátra. Lesi a járókelőket, mikor jön a közeli préházak valamelyikének gazdája. Szabó József érkezik elsőként menyével együtt. Készségesen eléget tesznek a kérésnek. — Pörgetni is segíték, mert szeretem a mézet — szól a fiatalasszony.

Csakhamar látogatójuk is akad. »En vagyok az ókula Molnár« — mutatkozik be az öreg méhész, akit — miután teljes nevet megtudták — Józsi bácsinak szólítanak. Elpanaszolják neki a boltos nem éppen méhésztársi viselkedését. »Ne adjanak rá. Engem is megtámadott a szomszédom, a Mariska. Rám fogta, hogy én hívtam ide magukat. S ha így lett volna? Hát nem elég nagy a mező? Elférnek ott az én méheim is meg a magukéi is« — magyarázta az öreg.

Nagy a sürgés-forgás a kaptároknál, dolgoznak a méhek. — Itt meri hagyni látatlanul, őrizetlenül őket?

— Nem kell pásztor a méh mellé, nyomot hagy az maga után: aki háborgatja, az dagadt fejvel állhat odább.

Azért persze szinte naponta ellátogat méheihez: milyen a hordás, melyik család hogyan viselkedik — erre kíváncsi. Útközben Siófokon beszél társa feleségének, aki nem győz eleget méltatlankodni: »Nincs itthon az uram, pedig régen lejárt már a munkaidő. Biztosan Adándra ment megint, ott megtalálhatja. Nem bánám, ha eladná a méheket, akkor legalább idejében hazajönne.«

Igy él a vándorméhész. Hődöl szenvedélyének, járja a vidéket, s nagyokat hallgat, ha zsörtölődik a feleség. Mégis vándorol, s úgy próbálja intézni a dolgot, hogy egyetértésben éljen a családja is, és gyűjtögethessen minél több mézet minden méhcsaládjára is. Az első persze a kenyérkereső fog-



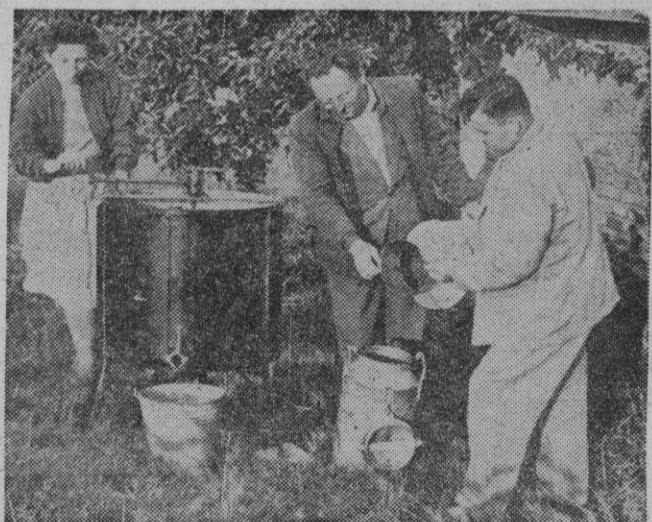
től jóformán szóhoz sem jutó embernek: jobban teszi, ha eltűnik a méheivel együtt, mert...

A boltosék most elszólták magukat. Ha netán bajuk esne a vándorméhésznek, tudja Mohai István szőlési méhész, hogy kire ejtse gyanúját. Megnézte az ádándi üzlet ajtaján a kis táblát: »Boltvezető: Szabó István.«

hazai gyűjtés — mondja. — Jó idő járta akácvirágzásokor.

A pörgetés befejeztével motorra ül Pista bácsi. Reggel hétkor indul, s az éjfél veti haza. Kétszázhetvenszer vált számot a Danúvia kilométerórája ezen a napon. Bejárta Bakonyt: hol van jó méhlegelő. Másnap délután Bakonyoszlop határában rakják le a kaptárokat a teherautóról. Nyolc napot töltenek ott. Gyenge eredményről tanúskodik a pörgetés, mindössze százhetven kiló mézet adhat át a földművesszövetkezetnek. Ez is beleszámít a szerződésbe.

— Két napot késtünk — mondja társának, a siófoki



ről. Vildmann tudta, hogy Frédi Szegedivel azonos. Azt még nem tudjuk, hogy Frédi miért gyilkolta meg őt. De az bizonyos, hogy a levelet vissza akarta szerezni. Eszébe jutott, hogy a levelet felhasználhatják ellene. De a két személy azonosága mellett szól Éva körme alatt talált bőrdarabkák. A kézfejről származó bőrön valóban sötétbarna szőrszálak vannak, de mikroszkóp alatt tisztán látszik a szőrkítés. Valószínű, hogy hidrogénnel szőktette.

Kocka hirtelen fejéhez kapott.

— Tényleg, Rózsi elmondta, hogy Szegedi jobb kezén tapasz volt...:

— Csak ezt az apróságot a főhadnagy bajtárs elfelejtette elmondani... — nevetett Cselei. — A legdöntőbb viszont a kétkulacsosság — folytatta az alezredes. — Szegedi lakásán megtaláltuk a rádió adó-vevőt. Az állomás valószínűleg a Wellington lesz. Ebből következik, hogy az orvos angol ügynök volt. De az előttünk ismeretlen másik lakásán meg Frédi név alatt az amerikaiakkal tartotta a kapcsolatot.

— Valamit nem értek — töprengött Kocka.

— Mit? — kérdezte az alezredes.

— Olajos szerepét, illetve azt, hogy Soós századost miért rabolta el...:

Bántó Lászlónak, aki mindjárt átveszi a szót:

— Ne törődj velem, találtam jobb helyet. Közel van, Adándon. Húsz holdas somkóró-tábla mellett jöttem el tegnap.

Az ádándi tanácsházára látószólag rosszkor nyit be Pista bácsi. Éppen hivatalos megbeszélést tartanak a helyi vezetők. Megtorpan az iroda küszöbén, amint meglátja a tanácskozes testületet, ám olyan szívesen invitálják, hogy ott felbátorodik. Elmondja jöve-

lalkozás. Pista bácsi takarmányos a szőlési Kossuth Termelőszövetkezetben. Hajnali háromkor kel, s délelőttig fél holdnyi füvet kaszál le. Bár ilyenkor is a méheknél röpdős gondolata, mégis rendszeresen gondja, összerakja a tizenöt ló napi eleségét. És nem is akar, hogy, mert negyvenötös párttag nem dolgozhat hanyagul, neki példát kell adnia a többieknek.

Kutas József

(Folytatjuk.)